

forhold gældende regler og sædvaner; c) afgjorde grænsestridighederne ved blandede grænsekommisioner eller på lignende fredelig måde.

I generaldebatten deltog talere fra Sovjetunionen og andre østeuropæiske lande, der skarpt afviste de jugoslaviske klager under fremhæven af deres ganske ubegrundede karakter. For resolutionen talte en række andre lande, deriblandt Storbritannien, Frankrig, De Forenede Stater, Canada, Grækenland og Tyrkiet. Sverige udtalte, at det i en situation som den foreliggende ville have været den normale fremgangsmåde at nedsætte en undersøgelseskommision, men ville dog ikke fremsætte forslag derom. Iøvrigt deltog de nordiske lande ikke i diskussionen.

Der stemtes til slut om det jugoslaviske resolutionsforslag, stykke for stykke, ialt 8 afstemninger; alle stykkerne vedtoges. Til sidst godkendtes udkastet som helhed med 50 stemmer mod 5, medens 2 afholdt sig fra at stemme. Den danske delegation stemte for alle forslagene.

Spørgsmålet blev endeligt behandlet i plenarmødet den 14. december 1951, hvor resolutionsforslaget blev vedtaget med 47 stemmer mod 5; Danmark stemte også her for forslaget. Efter afstemningen gjorde en række lande, først og fremmest fra østblokken, nærmere rede for deres synspunkter.

14. Sovjetunionens klage over USAs indblanding i andre landes indre anliggender.

(Dagsordenens punkt 69).

Ved en skrivelse af 22. november 1951 anmodede Sovjetunionens delegation om at få følgende spørgsmål optaget på dagsordenen: „Klage over USAs aggressive handlinger og indblanding i andre landes indre anliggender iværksat ved bevilling af 100 millioner dollars til understøttelse af personer og organisationer af væbnede grupper i Sovjetunionen, Polen, Czekoslovakiet, Ungarn, Rumænien, Bulgarien, Albanien og en række andre demokratiske lande, samt i områder udenfor disse lande.“

Anledningen til klagen var et afsnit i den

amerikanske „Mutual Security Act“ af 10. oktober 1951. Lovens almindelige formål er at yde understøttelse til Europas frihed gennem udbyggelse af forsvarsplanerne i det nordatlantiske område, ved at bidrage til den økonomiske stabilitet i dette områdes lande og ved at opmuntre bestræbelserne henimod Europas økonomiske enhed og politiske sammenslutning. Der bevilgedes hertil 100 millioner dollars. Det særlige afsnit, hvorover der klagedes, omhandlede anvendelse af indtil 100 000 dollars til særlige personer bosiddende i eller undslupne fra Østeuropa eller de af kommunisterne besatte områder for at samle de pågældende til militærstyrker indenfor den nordatlantiske organisation, eller til andre formål.

Under drøftelsen af, hvorvidt spørgsmålet skulle optages på dagsordenen, erklærede De Forenede Staters repræsentant, at hans regering ikke ønskede at modsætte sig, at spørgsmålet blev sat på plenarforsamlingens dagsorden. Den amerikanske regering var af den opfattelse, at ethvert medlem var berettiget til at fremsætte klager over en anden medlemsstat, såfremt de til grund liggende synspunkter faldt indenfor pagtens rammer og forudsat, at klagen ikke præjudicerede uoverensstemmelsens afgørelse ved direkte forhandling. Selvom den amerikanske regering ikke kunne anerkende, at disse betingelser var opfyldt i det foreliggende tilfælde, ønskede man dog at stemme for optagelsen på dagsordenen af Sovjetunionens klage, da dette ville åbne de bedste muligheder for en åben diskussion og imødegåelse af de sovjetrussiske beskyldninger. Det besluttedes herefter uden afstemning at anbefale plenarforsamlingen at sætte det foreslåede punkt på dagsordenen. Forsamlingen vedtog den 13. december 1951 med 55 stemmer at optage spørgsmålet på dagsordenen som punkt 69 og henviste sagen til behandling i 1. udvalg.

Denne behandling fandt sted den 20.—21. december 1951. Sovjetunionens udenrigsminister Vishinskij deltog i debatten med flere indlæg og rettede et voldsomt angreb på De Forenede Stater, som han beskyldte